

Stilling og den Mangel paa Hensyn, der er vist os. Det meste af, hvad den ærede Ordfører i den Henseende har sagt til Støtte for Vedtagelsen af Ændringsforslaget under Nr. 2, synes mig med lige saa fuld Ret at kunne siges til Støtte for Vedtagelsen af dette Ændringsforslag, og jeg vilde finde det temmelig inkonsekvent, om man kunde stemme for det andet Ændringsforslag, men ikke for det første; jeg tillader mig derfor meget at anbefale Ændringsforslaget under Nr. 1 til Vedtagelse.

Trier: Jeg anser det for uheldigt at stille Forslag til Ændringer i Finanslovsforslaget her, som ikke er strengt nødvendige eller meget væsentlige, med Risiko for fremgaaende at fremkalde en Finanslovskonflikt. Jeg kan ikke tro, at de to Spørgsmaal, der her er Tale om, er af saa vidtrækkende Betydning, at der derfor er Grund til at foretage Ændringer i Finanslovsforslaget.

Hvad det Spørgsmaal angaar, som den sidste ærede Taler berørte, var hans væsentligste Motivering den, at der her forelaa et indre Rigsdagsanliggende, der burde behandles paa andre Maader end almindelige Finanslovsager. Jeg kan nu ikke ganske være enig med ham i den Opfattelse. Det er ikke blot et indre Rigsdagsforhold, her er Tale om, her er lige saa godt Tale om en Bevilling fra Statens Side. Hvis det var en blot indre Rigsdagssag, saa vilde den jo ligesom saa meget andet gaa ind paa Rigsdagens almindelige Budget, men det er der jo ikke Tale om. Hvor vi staar overfor selve Bygningen og dens første Indretning, der er vi udenfor den blotte Rigsdag, der staar vi overfor Lovgivningsmyndigheden i al Almindelighed. Saa det forekommer mig, at denne Sag ikke stiller sig anderledes, end hvad der i øvrigt vedrører Rigsborgens Opførelse, og som fremkommer her, som alle andre Sager fremkommer. Nu har der været et Flertal, eller hvor mange det er, i Folketingets Finansudvalg, som har ment, at her var en passende Maade at udsmykke en Del af Bygningen paa, og som derfor har ment, at den Sag maatte gaa sin sædvanlige Gang gennem Bevillingsmyndighederne og derfor naturligt sættes ind paa Finansloven for at afgøres der. Jeg kan ikke se, at der er nogen Grund for Landstinget til at føle sig krænkede over den Fremgangsmaade, al den Stund det ikke er udelukket, at Landstinget, hvis Sagen i sin Realitet forekom det

at være utilraadelig, stemte imod den. Saa den Begrundelse, som er Hovedsagen for de ærede Forslagsstillere, kan jeg ikke dele. Jeg anser ikke Sagen for at være saa omfattende, at der bør rejses nogen Konflikt paa dette Punkt. Jeg ser ikke paa den æstetiske Side ganske med de samme Øjne som den ærede foregaaende Taler (Hey), men lige saa lidt som han skal jeg komme ind paa den Side af Sagen her. Jeg vilde ikke mene, at der af reelle Grunde er Anledning til at stemme imod Bevillingen, og derfor anbefaler jeg altsaa, at man forkaster Ændringsforslaget derom.

Hvad den anden Sag angaar, Spørgsmaalet om Tilsynet med Præstegaardene, saa forekommer ogsaa den mig, at have en lidt anden Karakter, end det er fremstillet. Det er jo maaske dog tvivlsomt, om det er mere end et Bevillingsspørgsmaal, her foreligger. Naar man slaar op i den Betænkning, som det af Kirkeministeriet under 6. November 1916 nedsatte Udvalg til at tage Spørgsmaalene om Præsteembedernes Bygningsvæsen og Tilsynet med samme samt om Afleveringssyn over Præstegaarde under Overvejelse har afgivet, vil man der finde følgende Udtalelse: „I § 3, 2det Stykke, i Lov, indeholdende nogle Bestemmelser vedrørende Folkekirkens Præsters Lønningsforhold af 14. Marts 1913, er det bl. a. fastsat, at der ved kgl. Anordning skal træffes de fornødne Bestemmelser om Overtagelsen og Vedligeholdelsen af Præsternes Embedsboliger. I Henhold hertil er udstedt kongelig Anordning af 14. November 1913 angaaende Vedligeholdelse af Præstegaarde m. m., hvis § 5 indeholder Bestemmelserne om Aflevering af Præstegaardene ved de saakaldte *Afleveringssyn*“. Det er altsaa i Kraft af denne Lov, at det ved kongelig Anordning er slaet fast, hvorledes dette Syn skal være indrettet, og det bliver altsaa ogsaa ved kongelig Anordning, at en Ændring deri kommer til at finde Sted. Der bliver altsaa for saa vidt, naar Sagen ikke forandres gennem Lovgivningsmagten, i Virkeligheden kun en Bevillingssag tilbage. Da Spørgsmaalet staar saa tvivlsomt, forekommer det mig ikke, at der er nogen Anledning til at rejse det som et Stridsspørgsmaal. Det maa være ad anden Vej, man saa faar lovfæstet, hvad man ønsker gennem Lovgivningen at faa fastsat i denne Sag. Men at straffe en Minister ved at berøve ham Bevillingen, fordi han holder sig den bestaaende Lov efterrettelig, det forekommer mig at være en meget